

38. møde.

Onsdag den 12. januar 1955 kl. 14.

Formanden: Det vil være naturligt, at vi, inden vi går over til dagens gerning, mindes statsminister i befrielsesregeringen *Vilhelm Buhl*, der afgik ved døden den 18. december 1954.

Uanset at Wilhelm Buhl allerede fra sine unge år havde stor interesse for samfundsforhold og især for statsøkonomiske spørgsmål, blev han først deltager i lovgivningsarbejdet, da han som moden mand havde arbejdet sig frem til at overtage et af Københavns kommunes højeste embeder. Til gengæld blev han hurtigt en stærkt benyttet arbejdskraft herinde og fik mange vanskelige opgaver til løsning såvel i landstinget som i folketinget. Det blev da også betragtet som noget selvfølgeligt, at han i 1937 gik ind i Staunings ministerium som finansminister.

Hvor store og krævende opgaver Buhl end havde i 30'erne, blev det dog først og fremmest hans virke i besættelsesårene, som fæstnede hans navn i vort lands og folketingets historie.

Der var udover Buhls dygtighed og rige erfaring to ting, der gjorde, at han kom til at spille så afgørende en rolle i de skæbnetsår. Den ene var hans dybe kærlighed til vort lands forfatning og til forfatningens ånd, det vil sige respekten for lov og orden, respekten for de menneskerettigheder, der er det eneste holdbare grundlag for et demokrati, og respekten for folkets ret til selv at vælge sine tillidsmænd. Den anden årsag

til Buhls centrale placering var hans vilje og evne til at lade alle prestigehensyn vige, når alvorlige afgørelser skulle træffes.

Han vidste fuldtud, at mange af disse afgørelser måtte lægge et knugende ansvar på hans skuldre, og han forstod ikke mindre klart, at hans ord af og til måtte blive mislydte; men han vaklede ikke i de skæbnetsituationer, fordi hans standpunkter altid voksede ud af hans tillid til det danske folk og af troen på, at folkets frihed ville generhverves. Det er i vor viden om disse forhold, vi må søge forklaringen på den tillid, som Buhl nød i vide kredse, og som gjorde det muligt for ham at yde så stor en indsats i forbindelse med formidlingen af den vanskelige overgang fra den retsløse besættelsestid til nyorganiseringen af vort folkestyre og vort retsvæsen.

Trods de store veksler, som blev trukket på hans energi og arbejdsevne i de tunge besættelsesår og ganske særlig i de år, da samarbejdsudvalget var blevet til en slags skyggeregering, måtte han endda slutte sit parlamentariske arbejde under de hårdeste krav til sin konstitution, for han gav altid sig selv helt i sin gerning.

Det er ikke Wilhelm Buhls historiske indsats, vi skal vurdere her; men ved hans bortgang skal det siges, at der ikke blot var mange, som mistede en god ven, hos hvem de ofte fandt støtte, råd og vejledning under vanskelige forhold; men dansk offentligt liv mistede samtidig en af de skikkelser, som var med til at skabe respekt for vort folkestyre, og hvis redelighed, indsigt og offervilje vil være et af lyspunkterne, når vi mindes de lange og strenge år.

(Medlemmerne påhørte stående formandens mindeord).